

Arrest

nr. 153 572 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VERMAERKE- VAN DE PUTTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Armeense origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Avzerik, Zakho (Koerdisch Autonome Regio), Noord-Irak. U bent gehuwd met (M.H.A.M.) (OV X en CG 12/20861) en samen hebben jullie 14 kinderen. Uw oudste dochter stierf bij de geboorte en één van uw zonen werd in Irak vermoord. Jullie hebben enige tijd in Zakho gewoond nadat jullie uit het dorp waren verjaagd. Vervolgens keerden jullie terug naar Avzerik. In de loop der jaren ontvluchtten al uw kinderen Irak en reisden naar België, dit met uitzondering van uw dochter Nazik die in Turkije verblijft. Uw kinderen hebben in België een verblijfsvergunning gekregen en het merendeel van hen verwierf ondertussen ook de Belgische nationaliteit. U en uw echtgenoot bleven alleen in het dorp achter. Door de jaren heen werden jullie geconfronteerd met algemene problemen, ruzies en dergelijke.

Uiteindelijk verliet u, met uw echtgenoot, Irak omdat u niet wist wat de toekomst zou brengen en u bij uw kinderen wou zijn.

In 2010 reisde u met uw echtgenoot naar Syrië. Jullie werden er uitgenodigd door de Belgische ambassade in Damascus voor een interview. Jullie zoon had namelijk vanuit België een verzoek ingediend om u en uw echtgenote in het kader van familiehereniging naar België te laten overkomen. De aanvraag werd afgewezen. Eind maart 2011 verlieten u en uw echtgenoot, met Schengenvisa, Irak en reisden naar België. Op 1 april 2011 kwamen jullie in België aan. Toen jullie visa verliepen trachtten uw kinderen jullie via een aanvraag tot humanitaire regularisatie - aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet - een verblijfsvergunning in België te regelen. Jullie aanvraag werd geweigerd. Aangezien u en uw echtgenote geen andere mogelijkheid zagen om in België te blijven, vroegen jullie op 18 oktober 2012 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenoot jullie paspoorten, kopieën van jullie nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten, kopieën van de Belgische identiteitskaarten of verblijfstitels van jullie familieleden in België, en twee attesten van de gemeente Kortenberg betreffende de door u en uw echtgenote ingediende aanvragen tot een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet voor.

Op 28 februari 2013 nam het CGVS in hoofde van u en uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Evenmin keerden jullie terug naar Irak.

Op 12 december 2014 vroegen u en uw echtgenoot voor een tweede keer asiel aan. Het CGVS nam op 24 december 2014 deze nieuwe asielaanvraag in overweging. Op 5 februari 2015 werden jullie opnieuw gehoord. U en uw echtgenoot herhaalden dat jullie bij jullie familieleden in België willen blijven. Daarnaast verwezen jullie naar de opmars van IS ('Islamitische Staat') en het feit dat ze jullie dorp Azverik waren genaderd. Als christenen vrezen jullie door hen te worden vermoord. U en uw echtgenoot vermeldde dat diverse familieleden, waaronder jullie zussen en hun kinderen, Irak verlieten. Een aantal onder hen, waaronder keerden in tussentijd terug naar het dorp.

Uw zoon (V.H.A.) (OV 6.268.777 - CG 08/13181/Y) werd in 2011 in België opgepakt en naar Irak gerepatriëerd. Hij verbleef enige tijd in Azverik en vertrok in augustus 2014 richting Turkije. Enkele maanden later reisde hij naar België. Op 3 februari 2015 diende hij een derde asielaanvraag in.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenoot - naast de reeds in het kader van jullie eerste asielaanvraag voorgelegde documenten - bijkomende documenten voor: paspoort dd. 18/02/2010, paspoort echtgenote dd. 18/02/2010, identiteitskaart dd. 24/02/2014, identiteitskaart echtgenote dd. 24/02/2014, nationaliteitsbewijs dd. 16/02/1980, nationaliteitsbewijs echtgenote dd. 11/10/2004, artikel uit Metro "Les islamistes chassent 100.000 chrétiens" dd. 8-11/08/2014, uittreksel uit het "Alternative Report to the Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD) - Review of the Periodic Report of Iraq", boekingsbevestiging vlucht, verklaring familieleden, kopieën van de (Belgische) identiteitsdocumenten van diverse familieleden, boete MIVB dd. 09/03/2012, aanvraag OMNIO-statuuat door Avdnarik.

B. Motivering

Uit een analyse van uw asielaanvraag blijkt dat u en uw echtgenoot zich van dezelfde asielmotieven bedienen. In hoofde van uw echtgenoot werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en motivering geldt dan ook voor u. U kan deze hieronder nalezen:

"Na een analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van jullie tweede asielaanvraag herhalen u en uw echtgenote de initiële asielmotieven uit jullie eerste asielaanvraag. Jullie verklaren onder meer dat jullie een respectabele leeftijd hebben bereikt en met jullie familieleden in België willen herenigd worden (zie CGVS, M., p. 4, 7-8 en zie CGVS, M., p. 3-4). Het CGVS herhaalt in deze dat dergelijke asielmotieven geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Die laatste voorziet enkel in internationale bescherming voor personen die hun land dienden te verlaten op basis van een gegronde vrees voor vervolging omwille

van nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Een wens tot familiehereniging valt niet onder één van deze criteria.

Jullie merken op dat jullie een respectabele leeftijd hebben bereikt en er in Noord-Irak niemand is die de zorg voor jullie kan opnemen (zie CGVS, M., p. 7-8 en zie CGVS, M. p. 4). Het CGVS merkt echter op dat jullie tot op heden over de nodige middelen beschikken om in jullie levensonderhoud te voorzien. Zo beschikken jullie nog steeds over jullie eigendommen in Irak, waaronder een boerderij waaruit jullie en de rest van de familie de nodige inkomsten halen (zie CGVS, M., p. 9-10). Daarnaast hebben jullie nog steeds een familiaal netwerk in Irak, waaronder jullie zussen en hun (klein)kinderen (zie CGVS, M., 7-8). Bovendien spreken jullie het Badini, de courante taal in de regio.

Wat betreft de vrees voor vervolging omwille van jullie christelijke achtergrond verwijst het CGVS naar haar beslissing in het kader van jullie eerste asielaanvraag. Daarin werd gesteld dat een deel van de vermelde incidenten omwille van jullie christelijke achtergrond dateren van tientallen jaren voor jullie eerste asielaanvraag. Ze waren dus niet de reden van jullie vertrek uit Irak in 2011 en waren geen reden om de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging te ondersteunen. De dood van jullie zoon vormde evenmin een reden om jullie de vluchtelingenstatus toe te kennen, aangezien het onduidelijk is of uw zoon omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie werd vermoord. De andere incidenten die jullie aanhaalden, onder meer pesterijen door moslims, waren op hun beurt onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging te spreken. Bovendien bleven jullie ondanks deze feiten nog tot maart 2011 in Irak, wat ondersteunt dat er geen sprake was van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U en uw echtgenote gingen niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS. De inhoud van de beslissing heeft met andere woorden gezag van gewijsde. In het kader van uw tweede asielaanvraag haalt u geen nieuwe elementen aan die iets kunnen veranderen aan de initiële beoordeling van het CGVS. Evenmin beschikt het CGVS over redenen om haar beslissing te herzien.

Aan jullie initiële asielmotieven wensen jullie de opmars van de IS toe te voegen. Jullie beweren als christen te moeten vrezen voor represailles van de terreurorganisatie (zie CGVS, M., p. 5-6 en zie CGVS, M., p. 3-4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de situatie in jullie regio van herkomst, het gebied rond Dohuk en Zakho, en bij uitbreiding de regio onder formeel bestuur van de Koerdische Regionale Regering significant stabiel is dan die in Centraal-Irak. Ook de verschillende IS-offensieven hebben tot op heden de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak-De situatie van minderheden in Noord-Irak" dd. 20/03/2015, p. 11; COI Focus "Irak-De veiligheidssituatie in Noord-Irak", dd. 25/01/2015). U beaamt verder dat de IS momenteel niet in uw dorp aanwezig is en dat de Koerdische autoriteiten de regio onder controle hebben (zie CGVS, M., p. 6). Op basis van de landeninformatie en uw verklaringen over de gestuite opmars van IS kan worden besloten dat u en uw echtgenote als christen uit Noord-Irak niet moeten vrezen voor vervolging door IS. U en uw echtgenote verwijzen weliswaar naar verschillende familieleden die uit vrees voor IS naar andere Iraakse regio's of Turkije vluchtten, maar uit jullie verklaringen blijkt eveneens dat verschillende onder hen, waaronder uw zussen en schoonzussen, in tussentijd naar de regio terugkeerden en er hun leven verderzetten (zie CGVS, M., p. 6-7). Dit lijkt de door jullie ingeroepen vrees voor vervolging nogmaals tegen te spreken.

Jullie halen verder geen elementen aan waaruit blijkt dat jullie in Noord-Irak als christenen werden gevisieerd met het oog op vervolging.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus niet worden toegekend aan u of uw echtgenote.

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale

verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om onder meer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u en uw echtgenoot neergelegde documenten wordt tenslotte nogmaals verwezen naar de motivering in de beslissing van uw man:

"De door jullie voorgelegde documenten, tenslotte, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote bevestigen enkel jullie identiteit, nationaliteit, en afkomst. Die zaken staan hier niet ter discussie. Verder doen de identiteitsdocumenten geen uitspraak over de door jullie ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de (Belgische) identiteitsdocumenten van jullie familieleden, de aanvraag voor een OMNIO-statuuat, en de MIVB-boete. Ze bevestigen enkel jullie familiale situatie en het feit dat jullie in België over een familiaal en sociaal netwerk beschikken. De boekingsbevestiging van de vlucht waarmee jullie naar België kwamen, bevestigt op zijn beurt enkel jullie reisweg, dewelke hier niet ter discussie staat. De verklaring van uw familieleden stelt dat jullie Irak verlieten om met hen herenigd te worden en omwille van bepaalde medische klachten. Dit staat opnieuw niet ter discussie, maar zowel familiale als medische motieven vallen niet onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie (zie boven). Het krantenartikel uit 'Metro' stelt dat de Koerdische autoriteiten niet in staat zijn de (christelijke) minderheden te beschermen. Die stelling vindt echter geen weerklank in de informatie waarover het CGVS beschikt (zie hoger). Bovendien werd het artikel in augustus 2014 gepubliceerd en is het ondertussen gedateerd. Het uittreksel uit het CERD-rapport kaart enkele inbreuken aan wat betreft de situatie van minderheden in Irak, situaties waarvan het CGVS zich bewust is, maar waaruit allerm minst blijkt dat jullie als christenen in Noord-Irak het slachtoffer werden van vervolging (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak-De situatie van minderheden in Noord-Irak" dd. 20/03/2015)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich inzake de feiten en het verweer beroept op de elementen die werden aangebracht door haar echtgenoot. De beslissing inzake haar echtgenoot en diens beroep hiertegen is bij de Raad gekend onder rolnummer 173 069. Het verweer van verzoekster tegen voormelde beslissing is identiek als dit van haar echtgenoot, met uitzondering dat zij het attest van hospitalisatie van haar echtgenoot niet bijbrengt als stuk bij haar verzoekschrift.

Bij arrest nr. 153 571 van 29 september 2015 werd inzake het beroep van haar echtgenoot geoordeeld als volgt:

"2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie) en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt inzake de vluchtelingenstatus:

"De gegronde vrees van de verzoekende partij is reëel en hangt in sterke mate af van de mogelijkheid tot het voorzien in de eigen levensonderhoud. Momenteel verkeert de verzoekende partij in een zwakke gezondheid en is hij gehospitaliseerd (zie stuk 3). De eigendommen in Irak, is louter één terrein en dient te worden gecultiveerd om inkomsten eruit te halen. Verder is het onjuist dat de dochter, de zussen en schoonzussen van de verzoekende partij, naar de regio terugkeerden. Deze zouden momenteel in Turkije verblijven. Bovendien dient de mogelijkheid van de verzoekende partij om in zijn levensonderhoud te voorzien te worden beoordeeld in een levensbedreigende situatie. Zoals blijkt uit de verzoekende partij zijn situatie in België, impliceert de respectabele leeftijd immobiliteit en de absolute nood om te steunen op een familiaal netwerk, wat door de verwerende partij niet wordt betwist. Deze specifieke en reële vorm van behoefte komt ernstig onder druk indien de regio bedreigd wordt met of verkeert in een oorlogssituatie of levensbedreigende omstandigheden. De verzoekende partij is dan niet in staat om zich in een dergelijke situatie te redden, zelfs het ontvangen van voldoende middelen, voorzover dit het geval zou zijn, om te voorzien in hun dagelijkse levensonderhoud biedt evenmin in deze context een werkelijke oplossing.

Wat betreft de levensbedreigende situatie, is het algemeen bekend dat IS jacht maakt op, ontvoeringen pleegt en (massa)moorden begaat op christenen in gebieden die onder haar controle en bewind vallen. Dit omwille van hun radicale opvattingen over gelovigen en niet-gelovigen (zie stukken 2a en 2b respectievelijk de artikels van De Volkskrant dd. 19 Juli 2014 "Christenen Mosul vluchten na verlopen

ISIS-ultimatum" en van Le Monde dd. 18 Juli 2014 "En Irak, les djihadistes lancent un ultimatum aux chrétiens de Mossoul"). Verzoekende partij is christen, wat door de verwerende partij niet wordt betwist, en is aldus een onbetwistbaar doelwit indien de provincie Dohuk onder IS bewind komt te vallen, zoals de christenen in de stad Mosul hebben ondervonden. IS heeft zo recentelijk nog dichtbij de stad Mosul 300 gevangengenomen Yezidi, waaronder christenen, op koelbloedige wijze afgeslacht (zie stuk 2c. respectievelijk het artikel van BBC dd. 2 mei 2015 "Isis slaughters 300 yazidi captives from northern iraq after thousands were taken captive from villages").

Het gebied dat grenst aan de provincie Dohuk valt onder IS bewind en de kans bestaat reëel, gelet op de actuele situatie in Noord-Irak (zie infra), dat de provincie Dohuk in de nabije toekomst onder IS bewind valt.

Om al deze redenen dient het beroep gegrond verklaard te worden met betrekking tot de vluchtelingenstatus."

Omtrent de actuele situatie in Noord-Irak in het kader van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker:

"Het is kennelijk onredelijk om te stellen dat er geen levensbedreigende situatie zich voordoet, terwijl de opmars van IS zich reeds strekt tot aan de grens van de Koerdische Autonome Regio op slechts tientallen kilometers van de provincie van afkomst van de verzoekende partij.

Hoewel inderdaad blijkt dat er nog geen gebieden of steden in de Koerdische Autonome Regio onder IS controle zijn, is het onbetwistbaar dat IS reeds de gebieden heeft veroverd in Noord-Irak die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio. Zo heeft IS in Juni 2014 de tweede grootste stad van Irak veroverd, Mosul, en de omringende provincie (zie stukken 2d. en 2e. respectievelijk de artikels van De Redactie dd. 11 juni 2014 "Honderdduizenden mensen vluchten weg uit Iraakse stad Mosul" en van The Guardian dd. 10 juni 2014 "Isis insurgents seize control of Iraq's city of Mosul"). Deze stad is van belangrijke geostrategische waarde voor IS en is nog steeds onder bewind van IS militanten. Deze stad ligt slechts op ongeveer tachtig kilometer van de stad Dohuk. Sommige dorpen in de regio die onder IS bewind staan, blijken zelfs slechts op minder dan vijftig kilometer van de stad Dohuk te liggen (zie stuk 2f. respectievelijk map "ISIS sanctuary: May 22, 2015").

Recentelijk blijkt uit verschillende internationale berichtgeving dat Iraakse troepen het voornemen hebben om de stad te heroveren. Op heden bestaat echter nog geen enkel bericht dat een dergelijk offensief is begonnen en is het nog maar de vraag of een dergelijk offensief er komt. De betrouwbaarheid van het Iraaks leger heeft namelijk de laatste maanden ernstig schade opgelopen, omdat ze er niet in slaagt de burgers van Irak doeltreffend te beschermen, zoals in het verleden bleek toen de Iraakse troepen massaal vluchtten bij de val van de stad in juni 2014 en zoals recentelijk nog bleek bij de val van de stad Ramadi op 17 mei 2015.

De verwerende partij lijkt te verklaren dat de opmars van IS werd gestuit en geleidelijk wordt teruggedrongen in Noord-Irak door de Koerdische peshmerga. Dit is niet aannemelijk. De gevechten zijn gebracht tot aan de grens van de Koerdische Autonome Regio, wat door de verwerende partij niet betwist lijkt te zijn, en er blijkt uit verschillende mappen uit de regio dat aan de grenzen van de Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak nog steeds gevechten aan de gang zijn, waarbij de grenzen van het gebied sporadisch worden overschreden in de periode eind 2014-begin 2015. (zie stukken 2g., 2h. en 2f. respectievelijk de mappen "Control of Terrain in Iraq: May 25, 2015", map "Isis's advance in Iraq" en map "ISIS sanctuary: May 22, 2015"). Deze frontlinie is namelijk uitgestrekt over een groot gebied en daardoor moeilijk verdedigbaar.

De situatie in Noord-Irak lijkt er in de nabije toekomst dus niet op te verbeteren. Integendeel de situatie verslechtert gevoelig, wat door de FOD Buitenlandse zaken, in hun reisadvies van 17 februari 2015 wordt bevestigd:

"Ten gevolge van de gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in het noorden en het westen van Irak en de dreiging rond Bagdad, worden alle reizen naar het land ten stelligste afgeraden."

De snelle opmars van IS in Irak is dan ook enorm zorgwekkend, waarvan de recentelijke val van de strategisch belangrijke stad Ramadi gelegen op de weg naar Bagdad op 17 mei 2015 een voorbeeld van is. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de situatie in Centraal-Irak slechts een beperkte impact heeft op de situatie in Noord-Irak. Het lot van beide gebieden ligt in de handen van de alliantie tussen de federale regering en Koerdische Regionale Regering. Dit wordt door de verwerende partij onrechtstreeks bevestigd:

"..., zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS"

Er is voldoende grond om aan te nemen dat deze opmars en gebiedsuitbreiding zich in de nabije toekomst kan richten naar de provincie van Dohuk, gelet op de blitzoffensieven van IS in het verleden, de nabijheid van de stad Dohuk, de noodzaak aan en het breekbaar karakter van de alliantie met de federale Iraakse regering en de economische perspectieven van de regio. Een groot olieveld is gelegen te Tawke in de provincie Dohuk (zie stuk 2i. respectievelijk de map "Iraq's Oil and Gas Infrastructure and

territory occupied by ISIL/ISIS forces"). Bovendien loopt een belangrijke pijplijn langs de stad Dohuk richting Turkije. Oliewinning en distributie vormen een belangrijk inkomstenbron voor IS en financiert de opmars van IS (zie stuk 2j. respectievelijk het artikel van The Guardian dd. 19 november 2014 "Inside Islamic State's oil empire: how captured oilfield fuel Isis insurgency").

In stukken 2 en 3 voegt de verzoekende partij de bovenstaande artikels, mappen en bewijs van hospitalisatie toe.

Op basis van deze vaststellingen is het voldoende bewezen dat de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig gemotiveerd is aangaande de subsidiaire bescherming en meer bepaald de actuele situatie in Noord-Irak en in heel Irak."

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De vluchtelingenstatus werd aan verzoeker geweigerd omdat (i) een respectabele leeftijd en hereniging met familieleden in België geen nexus hebben met de Vluchtelingenconventie (ii) verzoeker een familiaal netwerk heeft in de Koerdische Autonome Regio (iii) de christelijke achtergrond geen reden voor het vertrek uit land van herkomst was en evenmin een gegronde de vrees voor vervolging ondersteunt (iv) de opmars van IS zich niet doorzet tot in de Koerdische Autonome Regio en verzoeker als christen in zijn regio van herkomst bijgevolg niet hoeft te vrezen voor IS.

Verweerder oordeelde terecht dat de leeftijd van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen voor de vluchtelingenstatus. Uit de gegevens in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker zich in een levensbedreigende situatie bevindt omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie. Evenmin blijkt dat hij zich omwille van één van deze criteria niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. De problematiek of verzoeker zal kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, zelfs al heeft hij een zwakke gezondheid en dient hij zich te beroepen op een familiaal netwerk, betreft een sociaaleconomische problematiek die vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.

In de mate dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van zijn christelijke religie verbindt aan het oprukken van IS, dient te worden opgemerkt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging niet kan gebeuren op basis van hypothetische toekomstige gebeurtenissen. Er zijn geen gegevens voorhanden dat IS actueel de provincie Dohuk (Koerdische Autonome Regio), de regio van herkomst van verzoeker, onder controle heeft (zie ook stuk 2f en 2g van verzoeker). De vaststelling dat de provincie Dohuk grenst aan het gebied dat IS onder controle heeft en dat er dicht aan deze grens gevechten plaatsvinden, doet hieraan geen afbreuk. De verwijzing naar landeninformatie bij het verzoekschrift inzake de situatie van de christenen en Yezidi in Mosul is niet dienstig aangezien Mosul zich in het gebied situeert waarover IS controle heeft, dit in tegenstelling tot de provincie Dohuk waaruit verzoeker afkomstig is. Dit wordt overigens bevestigd in stuk 2d van verzoeker waaruit blijkt dat de inwoners van Mosul vluchten naar het noordoosten, het Koerdisch gebied alwaar de regering van het Koerdische gedeelte troepen inzet om IS buiten te houden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker werd op 25 maart 2015 ingevolge een beroerte gehospitaliseerd in de 'Stroke Unit' van het Brugmann-ziekenhuis. Op 7 mei 2015 werd door de behandelende arts geattesteerd dat verzoeker voor onbepaalde tijd opgenomen was in de 'Stroke Unit' (stuk 3). Verzoeker was volgens de verklaringen ter terechtzitting gedurende vier maanden gehospitaliseerd en dient zich thans in een rolstoel te verplaatsen aangezien hij voor de helft is verlamd. Ter terechtzitting werd vastgesteld dat de communicatie met verzoeker niet vlot verliep ingevolge deze beroerte, dit in tegenstelling tot het gehoor op het CGVS aangezien uit gehoorverslag blijkt dat verzoeker alert kon antwoorden.

Het wordt derhalve niet betwist dat verzoeker, geboren in 1947, actueel hulpbehoevend is en hij wegens een beroerte afhankelijk is van derden.

Het profiel van verzoeker dient in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit landeninformatie in het administratief dossier en deze die werd toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de situatie in de Koerdische Autonome Regio van Irak, vanwaar verzoeker afkomstig is, niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c).

Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11) blijkt dat de socio-economische situatie in Noord-Irak en meer specifiek het gebied dat onder controle staat van de Koerdische regering aanzienlijk achteruit is gegaan. Deze achteruitgang wordt veroorzaakt door de Syrische vluchtelingen (meer dan tweehonderdduizend) die er hun heil zochten, bovenop de meer dan één miljoen intern ontheemden uit Irak die op de vlucht zijn voor IS. In de provincie Dohuk, waar verzoeker van afkomstig is, zouden er zich al meer dan een half miljoen ontheemden bevinden (COI Focus, Irak, De situatie van de minderheden in Noord-Irak, 20 maart 2015, p.13). Verzoeker is Armeens christen en behoort dan ook tot de minderheden in de Koerdische Autonome Regio. Hoewel de situatie van de minderheden geen grond vormt voor vluchtelingenrechtelijke vervolging blijken zij zich in een kwetsbare socio-economische positie te bevinden ((ibid.).

In acht genomen dat verzoeker als Armeens christen behoort tot een minderheid in de Autonome Koerdische Regio, dat hij ingevolge een beroerte hulpbehoevend is en afhankelijk is van derden, dat zijn familiaal netwerk (voornamelijk zijn kinderen) zich in België situeert en niet aangetoond is dat hij in Noord-Irak nog over een degelijk netwerk beschikt dat in zijn medische noden kan voorzien, dat hij afkomstig is uit de provincie Dohuk die de grootste influx kent van intern ontheemden en hierdoor aanzienlijke sociaaleconomische problemen kent, valt hij omwille van de samenloop van al deze elementen onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”

Omwille van voormelde motivering komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar profiel als echtgenote van een persoon die onder de toepassing valt van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet kan aangenomen worden dat verzoekster ook valt onder het bepaalde in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS